

WANTED

CONTENTS

ITEM DESCRIPTION

Гільермо Мартінес
**ОКСФОРДСЬКІ
ВБИВСТВА**

Переклад
Галини Грабовської

КРИМІНАЛЬНИЙ РОМАН

CHAIN OF CUSTODY

Date

*La traducción de esta obra ha recibido una ayuda
del Ministerio de Cultura y Deporte de España*

*Переклад цього твору здійснено
за підтримки Міністерства культури і спорту Іспанії*

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

DIRECCIÓN GENERAL
DEL LIBRO
Y FOMENTO DE LA LECTURA

Guillermo Martínez

LOS CRÍMENES DE OXFORD

Ediciones Destino

Гільєрмо Мартінес

ОКСФОРДСЬКІ ВБИВСТВА

*З іспанської переклала
Галина Грабовська*

ЛЬВІВ

УДК 821.134.2

М-29

Гільєрмо Мартінес

Оксфордські вбивства

Роман

З іспанської переклала Галина Грабовська

Перекладено за виданням:

© Guillermo Martínez, 2003

© Editorial Planeta, S. A. (2004, 2019)

Ediciones Destino es un sello de Editorial Planeta, S.A.

Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona

www.edestino.es

www.planetadelibros.com

Молодий аргентинський математик приїздить на річне стажування в Оксфордському університеті. Через кілька тижнів після його приїзду знаходять убитою літню господиню дому, в якому він винаймає кімнату. Разом зі своїм наставником, знаменитим британським математиком Артуром Селдомом, молодий аргентинець веде власне розслідування, одночасно з поліцією, намагаючись зупинити серійного вбивцю, який, схоже, кидає їм математичний виклик. Шукаючи ключа до цієї головоломки, вони звертатимуться до історії криміналістики, до практик прадавніх сект, лінгвістичних ігор Вітгенштайна і теорем Геделя. Позірно кримінальний сюжет, який розгортається в лаштунках університетського життя Оксфорда, завершується несподіваною розв'язкою. Роман «Оксфордські вбивства» — не просто детектив, це спроба зазирнути в глибини людського інтелекту і докопатися до причин вічного протиборства розуму і почуттів.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко».**

ISBN 978-617-553-076-4

ISBN 978-617-553-011-5

(Серія «Кримінальний Роман»)

© Guillermo Martínez, 2003

© Галина Грабовська,
український переклад, 2024

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2024

Пам'яті мого батька

Зараз, коли минули роки й усе забулося, зараз, коли із Шотландії мені надійшов короткий мейл із сумною звісткою про смерть Селдома, гадаю, я можу зламати слово, якого він насправді ніколи з мене не брав, і розповісти правду про події, які влітку 1993 року в британських газетах виходили під заголовками, тональність яких коливалася від макабричної до сенсаційної, і які ми з Селдомом завжди називали — можливо, через математичну конотацію — просто серією, чи Оксфордською серією. Бо й справді: усі ці смерті сталися у межах графства Оксфордшир на початку мого перебування в Англії, і мені випала сумнівна честь побачити реально зблизька першу з них.

Мені було двадцять два роки — вік, коли майже все ще є простимим; я щойно закінчив математичний факультет Університету Буенос-Айреса і отримав річну стипендію для стажування в Оксфорді, куди їхав з таємним наміром зосередитися на логіці або ж принаймні відвідати знаменитий семінар, який вів Ангус Макінтайр. Емілі Бронсон, яка мала бути моєю тамтешньою науковою керівницею, дуже ретельно, з увагою до всіх деталей, підготувала мій приїзд. Вона була викладачкою і *fellow* Коледжу святої Анни, але в електронних листах, якими ми обмінювалися перед моєю подорожжю, порадила мені оселитися не в дещо негостинних кімнатах коледжу, а винайняти — якщо стипендія мені дасть таку змогу — кімнату з власною ванною, маленькою кухнею і окремим входом у домі місіс Іглтон, дуже привітної і тактовної, за її словами, жінки, вдови одного її колишнього викладача. Як зазвичай, я підбив свої фінанси з дещо надмірним опти-

мізмом і відправив чек, оплативши кімнату на місяць наперед — то була єдина умова, яку поставила господиня. Через два тижні я вже летів над Атлантичним океаном у тому стані скепсису, який віддавна охоплює мене перед кожною подорожжю: як у стрибку без страхувальної сітки, мені здається значно ймовірнішим і навіть ощаднішим припущення («Бритва Оккама», — сказав би Селдом), що в останню мить якась випадковість поверне мене в моє попереднє становище — або ввергне на дно моря, — перш ніж уся країна і та велетенська машинерія, яка знаменує початок нового життя, врешті з'явиться, немов простягнута рука, там унизу. Однак о дев'ятій ранку наступного дня, точно за розкладом, літак спокійно протяв пелену туманів, і переді мною з безсумнівною правдоподібністю постали зелені пагорби Англії — у світлі, яке раптом почало тьмяніти чи, краще було б сказати, хиріти, бо саме таким було моє враження: поки ми знижувалися, світло ставало щораз кволішим — немов втрачало на силі й марніло, проходячи крізь розріджений фільтр.

Моя керівниця дала мені всі потрібні вказівки, як в аеропорту Гітроу сісти в автобус, який доправить мене просто в Оксфорд, і кілька разів вибачилася за те, що не зможе мене зустріти по приїзді: весь той тиждень вона мала бути в Лондоні на алгебраїчній конференції. Я цим не переймався і навіть вважав ідеальним: у мене буде кілька днів для того, аби самому скласти уявлення про нову місцину і погуляти містом, перш ніж візьмуся до виконання своїх обов'язків. Речей я віз небагато, тож коли автобус врешті спинився на кінцевій зупинці, я без проблем перетнув зі своїми валізками площу, аби взяти таксі. Був початок квітня, але я зрадів, що не зняв пальта: дув крижаний, шпаркий вітер, а бліде сонце було не надто помічним. А проте, як я побачив, майже всі на площі й таксист-пакистанець, який відчинив мені дверцята, були вбрані на короткий рукав. Я дав йому адресу місіс Іглтон

і, поки він рушав, запитав, чи йому не холодно. «О ні, вже весна», — сказав він і, як на незаперечний доказ, радісно вказав на те рахітичне сонце.

Чорний *sab* урочисто рушив у напрямку головної вулиці. Коли він звернув ліворуч, по обидва боки дороги через прочинені дерев'яні брами й ковані решітки я побачив чепурні садки і бездоганний та пишний газон коледжів. Ми проминули маленький цвинтар із порослими мохом надгробками, який прилягав до церкви. Авто піднялося вгору по Банбері-роуд, а потім повернуло на Канліфф-клоуз — саме таку адресу було в мене записано. Тепер дорога вилялася серед величного парку; за живоплотами виднілися великі, стримано елегантні кам'яні будинки, які одразу ж воскрешали в пам'яті вікторіанські романи з пообіднім чаєм, партіями в крокет і прогулянками в саду. Ми їхали, приглядаючись до номерів будинків край дороги, хоча мені — через суму у відісланому мною чеку — здавалося мало ймовірним, аби дім, який я шукаю, був одним із цих. Нарешті в кінці вулиці ми побачили кілька однакових будиночків, значно скромніших, однак симпатичних, з прямокутними дерев'яними балконами; вони були схожі на літні домики. Перший із них був оселею місіс Іглтон. Я дістав з багажника свої валізки, піднявся на ганочок і подзвонив у двері. Я знав — з огляду на дату захисту її дисертації і виходу перших публікацій, — що Емілі Бронсон близько п'ятдесяти п'яти років, і запитував себе, якого віку може бути вдова її колишнього викладача. Коли двері відчинилися, я побачив перед собою клинцювате обличчя і темно-сині очі високої й худорлявої дівчини, не надто старшої за мене, яка з усмішкою подала мені руку. Ми дивилися одне на одного з обопільним і приємним здивуванням, хоча мені здалося, що вона відступила трохи насторожено, вивільнивши свою руку, яку я, мабуть, затримав на мить довше, ніж належало. Вона сказала, що звати її Бет, і спробувала повторити моє ім'я (однак їй

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.